

ТОДОР БИЛЧЕВ

ОТВЪД БОЛКАТА И КРАСОТАТА

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство *gabriell-e-lit*.

© Тодор Билчев, автор, 2020

© Габриела Цанева, послеслов, 2020

© Габриела Цанева, корица, 2020

© Издателство *gabriell-e-lit*, 2020

ISBN 978-619-7520-33-0

ТОДОР БИЛЧЕВ

ОТВЪД БОЛКАТА И КРАСОТАТА

Издателство

gabriell-e-lit

София, 2020

*На светлата памет
на скъпата ми майка Павлинка посвещавам*

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ

КРАСОТАТА	9
ДОМЪТ НА ДУХА МИ	11
ПРОВИНЦИАЛНО	12
ПРЕДЕСЕННО	13
НЕБЕСНИ КАРТИНИ ОТ ЗЕМЯТА	14
ЛУННО РАЗПЯТИЕ	15
НАЯВЕ ЛИ ИЛИ НАСЪН...	16
БЪЛГАРИЯ - В ЕДНО И ДВАТА СВЯТА	17
ДАЛИ Е ИМАЛО ЧОВЕК?....	19
ЕСЕННА ДУША	20
ТРОХИ ЗА КРИПЕТЕ	21
ПРЕВРАТНОСТИ	22
ЕЖЕДНЕВИЕ	23
САМОТА	24
ТИШИНАТА НА МРАВКИТЕ	25
ВЪРХУ ДЪРВОТО НА ЖИВОТА	26
СЕЛСКИЯТ СВЕТИЛНИК	27
КАПЧИЦИ МЕЧТИ	28
ЧИСТА И СВЯТА ЗЕМЯТА	29
ОТ НЕБЕСАТА ГЪНКА	30
ЕСЕННИ ОГНЬОВЕ	31
НОЩ СЛЕД ДЕН, СЛЕД НОЩ...	32
ДУШАТА - ВЕЧНАТА СРЕД СМЪРТНИ	33
НАД ЗВУЦИТЕ НА ТИШИНАТА ГНЕВНА	34
ОТВРАТИТЕЛНО ОБИЧАН	35

ЩАСТИЕТО ЗИМА	37
ДА СПРЕШ КРАСОТАТА?!...	38
ДВЕ ОЧИ НА САМОТАТА	39
ВТОРА ЧАСТ	
БОЛКАТА	41
БЕЗ МАМА	43
МАЙЧИН ЦВЯТ ОТ РАЙСКАТА ГРАДИНА	44
ЗАВРЪЩАНЕ МЕЧТА	45
УРОЦИТЕ НА МАМА	46
ИЗЧЕЗНАЛИ СЛОВА	47
СВЕТЛИНА И...В КРАЯ НА СВЕТА...	48
В ОЧАКВАНЕ ДА ТЕ ОЧАКВАТ	49
ГОДИШНИНА	50
СЛЕД ЗОВА НА ЗАВЕТИТЕ	51
МАЙКИ В ТИШИНАТА	52
ЗАДУШНИЦА ЗА МАМА	53
МАМИНА НАДЕЖДА ОТ ГРАНЧЕ ДУША	54
ЗАВРЪЩАНЕ НА МАМА	56
ТРЕТА ЧАСТ	
ОТВЪДНА ЖЪТВА	57
ОТВЪД БОЛКАТА И КРАСОТАТА	59
ОТВЪДНА ЖЪТВА	59
КОГАТО СВЕТЛИНАТА ЗАВАЛЯ	60
НАД СКУКАТА ОМРАЗА	61
ИСКРА ОТ КОМИНА	62
ЧЕРНАТА ЖЕНА	63
ТАКАВА ЖЕНА	64

БЕЗ ВРЪЩАНЕ ЛЮБОВ	65
ЕСЕНТА - СВЕТИЦАТА БЛУДНИЦА	66
ПАНТЕРА ПРЕД СКОК ПОЗАБАВЕН	67
ЗОВ ЗА ЛЮБОВ	68
ГЪЛЪБЪТ НА ЛЮБОВТА	69
ВЛЮБЕНИ ЦЪФТЕЖИ	70
ПРЕДЗЕМЕТРЪСНО	71
РАЗПНАТА ЛЮБОВ	72
ЛЮБОВ ДО КРАЯ НА СВЕТА	73
ЖЕНА ЛИ?!..	74
ЖЕНАТА...ОНАЗИ...	75
ИЗГАРЯЩА ТОПЛИНА	76
ТИ ЛИ КАЗА НЕЗАБРАВА?!..	77
ЛЪЖАТА ИСТИНА ЗА ЛЮБОВТА	78
БЕЗ ИЗМАМА СЪН	79
ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ	81
ТОДОР БИЛЧЕВ - ОТВЪД БОЛКАТА И КРАСОТАТА	85

ПЪРВА ЧАСТ

КРАСОТАТА

Многоуважаеми читателю!

Къде си? Тука ли си или си Отвѣд? Защото, ако си тука ти непременно би бил болка или красота. А, може би, усещане за болка и красота. Или, защо пък не, самата същност на болката красота или красивата болка. А, прекрочил вече Отвѣд, ти ставаш само Любов. Ала не тази, човеишката наша, а Онази, която е Вечната и Единствена. И съществува винаги Отвѣд болката и красотата. Красотата ще спаси света, бе казал великият Достоевски. А болката ще го изчисти. И отведе Отвѣд тях до безсмъртно кристалната и чиста несъкрушима Любов. Именно затова така назовах и тази моя поетична книга. Спасявайки се в душевната красота на най-обикновените земни неща, гледайки на тях поетично и пречиствайки душата си с неповторимата майчина любов, само така ние можем да преминем достойно през света, отвѣд който да намерим и Любовта, заради която сме пребивавали на земята, стремейки се към Нея. Отвѣд болката и красотата. В светлия свят на Любовта. Оттам човекът дошъл е. Редно е там да се върне. И винаги да пребивава!... Чакам ви!!!...

А, докато правя това, позабавлявайте се малко и така:

ОТВЪДНА ЖЪТВА

Красота и болка има само на земята.
А любовта вирее тука и във небесата.
А кога в едно се съберат и двата свята,
жътвата отвѣдна е тогава най-богата.

ДОМЪТ НА ДУХА МИ

Цял, животът ми е тази къща.
Майка и баща. И хляб. И вино.
Вечно със сърце ще ги прегръщам.
Даже и отгук като замина.

Че мила ми е всяка бучка пръст.
Всякаква набола там тревичка.
Тя, къщата, е моят земен кръст.
Върху му възкръсвам като птичка...

И няма никога да ги предам –
ценностите вечни на Духа ми.
Да нямам, даже, нищичко да ям,
къщата ще свети във гръдта ми.

Тъй както светят моите отци
винаги в душата ми кървяща.
И хляб и вино, слънце и звезди,
всичко тя е, къщата блестяща.

Не! Безценното не се продава!
Няма спомен без болка и мъка.
Истината убива тогава,
когато стане вечна разлъка.

1.12.2019 г. 8.37 ч.

Обретеник

ПРОВИНЦИАЛНО

Аз сея пипер. Отглеждам домати.
И в селския двор се чувствам уютно.
Славей възседнал, летя до планети.
Там стихове дръзки пиша нечуто.

Утрото срещам със шурчова песен,
росно качен на върха на тревата.
Охлюв ми смига, усмихва се кестен.
Вечер заспивам с черешка в устата.

Бос по тревата и в пепела палец
тичам да докосна дъгата с ръка.
Слънце ме грее, а вятърът галещ
духва душата ми докрай на света.

Селчо, ще кажете, празна кратуна.
Тиква, качена върху сринал се плет.
Туй е животът – приморска лагуна
и... български звездно-божествен куплет!

31.10.2019 г. 5.25 ч.

Русе

ПРЕДЕСЕННО

Златно вретено от лунна къделя
светлият ден на земята заприда.
В петък разпети, възкръсна неделя.
Още ден слънце пак мога да видя.

После да тръгна из моето село –
болка зелена в очи на кошута.
Малка звездичка по потното чело,
страдаща, душата ми да се лута.

Росен до мене домати да зрее.
Алена кръв да пълзи по снагата.
И, морав, пиперът да червенеет.
Къдрава гъска в река е салатата.

Кучето смъмрил със думи човешки.
Коча засрамил със удар в главата.
Бавно съдбата със стъпките тежки
тъпче направо в калта на душата.

Слънцето бързо къделята сплита.
А облаци тъмни друга му слагат.
В студ се вретеното златно заплита.
Лятото пак се задълго отлага...

6.11.2019 г. 12.53 ч.

Русе

НЕБЕСНИ КАРТИНИ ОТ ЗЕМЯТА

По звездното лунно небе
бял гълъб рисува с криле
болките наши неспирни,
но и мечтите немирни.

Страстно размесва боите.
Тъй, както Господ душите.
Черно, небето, и бяло,
виж, в цветовете засияло!...

Гълъбът скоро отлита.
Слънчев лъч утро заплита.
А пък във близките храсти
мравка по зърно задращи...

30.10.2019 г. 8.49 ч.

Русе

ЛУННО РАЗПЯТИЕ

Сребърни люспи пръска луната.
Тя е шаран, уловен от крадец.
И е закарана на земята
във образа светъл на Младенец.

Ала и тя, като Него, дали,
с трънен венец, ще бъде разпната?
Слънцето, когато я освети,
вечно ли ще угасне луната?!...

31.10.2019 г. 8.19 ч.

Русе

НАЯВЕ ЛИ ИЛИ НАСЪН...

Златен жълт прашец вали
от крайпътните липи.
А през моите очи
капят сребърни сълзи.

Че лъчи от светлина
топлят моята душа.
Аз намирам се сега,
май, пред Райската врата.

Но прашецът все вали
Скрива хора и души.
А във ранните зори,
виж в очите как блести!...

От крайпътните липи
златен звезден прах вали.
На земята съм или
в сън със мен Духът лети?!...

12.06.2019 г. 16.23 ч.

Русе - Кооперативен пазар

БЪЛГАРИЯ - В ЕДНО И ДВАТА СВЯТА

Едно сърце и хиляди надежди
при теб ме, майко, винаги довеждат.
Във ручейте бистри се оглеждам.
Чело пред красотата твоя свеждам.

Пристъпвам бос в ливадите зелени.
И росна кръв пулсира в моите вени.
В гората тичам с бягащи елени.
Изгарям с нестинарки в жар червена.

И впил очи във старата икона
в порутената църквица в Балкана,
самият Бог аз виждам от Амвона
как гали ме със клонка благовонна.

Сълзите ми попиват в чернозема.
Ръката ми омайно биле взема.
Девоиче песен приказна подема,
със вплетена в косите диадема.

И ширва се душата ти безкрайна
в пространството – безбрежна и незнайна.
Ти ставаш ми по-мила и омайна
дори и от една разкрита тайна.

На Ирин-Пирин лягам във тревата.
На тих, бял Дунав влизам във водата.
От звезда в небето пия светлината.
Реве на Черното море вълната.

Мен стигат ми тез истини неземни.
И красотите ти, така вълшебни.
Далече от надежди чуждоземни,
аз чужд оставам на съблазни дребни.

Не искам други никакви родини.
Родих се тук и тука ще отмина.
А даже и след хиляди години
България ще бъде, ще я има!

Защото няма друга на земята
такава спътница на красотата.
Духовния посланик на душата,
прегърнал във едно и двата свята...

8.10.2019 г. 12.49 ч.

9.10.2019 г. 12.39 ч.,

Русе

ДАЛИ Е ИМАЛО ЧОВЕК?...

Човек говори, мисли, спори.
Радва се човек, дори тъжи.
С живота си човек се бори.
Но...имало ли е човек?...Или?!...

9.10.2019 г. 17.53 ч.

Русе, Симеоновата къща, снимат филма "Боби Блажения"

ЕСЕННА ДУША

Рисува есента със приказни бои
шарените черги от детските ни дни,
лунните пътеки на сбъднати мечти.
Рисува есента. И без да се бои

тя от туй, че зимата след нея иде
и багрите ѝ светли ще да вледени.
Защото знае, че пак ще си отиде.
А есен нови цветове ще подреди...

Рисува есента и в нашите души.
С цветове ги къпе и ги разкрасява.
Със светлина лъчиста тя във тях блести.
Есента... душата си... ни подарява...

16.10.2019 г. 16.49 ч.

Русе, Жълтото

ТРОХИ ЗА КРИЛЕТЕ

Сякаш кисело вино, сякаш слаба ракия,
сякаш хляб плесенясал, сякаш баница суха,
като луда вода във бреговете се бия,
уж пристигнал съм Горе, а пък още съм тука...

Между Бога и дявола тъй вечно се лутам.
Изкушават ме, искат ме силно и двамата.
Не разбирам жив ли съм. И се моля нечуто
пред финала далечно-невидим на драмата.

Покорен от Съдбата си – пред нея съм малък,
но с трохи от хляба ми мравките ще пируват...
А пък птиците могат да почакаат за залък –
те прекрасно разбират,... че към тях все пътувам...

23.10.2019 г. 8.25 ч.

Русе

ПРЕВРАТНОСТИ

От раздишлените плащове на слънцето поело,
на зимата към вледеняващите страстни чудеса,
отново лятото горещо пак тръгва си, привело
златисто-къдравата си, в огньовете пламнала глава.

Отива си със него и надеждата, че утре пак
ще можем слънцето да зърнем, устремени към страстта
от зимата да се опазим и от лепкавия мрак,
обвил човешката, ранимата, преходната... душа...

24.10.2019 г. 12.37 ч.

Русе

ЕЖЕДНЕВИЕ

На линейка сирена.
На пожарна буркан.
Пак животът е сцена.
А човекът... е сам...

24.10.2019 г. 17.05 ч., Русе
Кооперативен пазар

САМОТА

Исках всичко да кажа.
Исках повече, даже.
Но не слушаше никой.
И не чува как викам.

Всеки сам си говори.
И със себе си спори.
Във смълчаното село.
Над планинското ждрело.

И само плач на дете,
кат ручей бурен реве.
А очи на Мадона
ме следят от икона...

24.10.2019 г. 17.17 ч.

Русе, спирка Оборище

ТИШИНАТА НА МРАВКИТЕ

Залезът е портокал, обелен
от прясно боядисана кора.
Все още денят не е разделен.
А в съботния ще се възкреся.

Че днес на Кръста с думи ме качват.
И ме разпъват, тъй както Сина.
Врѣх на Голгота в мене изкачвам,
докато на земята се срина.

Думи край мене. Никакво Слово.
Пълен леген със яд е земята.
Всичко мое за Кръст е готово.
Аз съм на мравките тишината.

28.10.2019 г. 19.19 ч.

Русе

ВЪРХУ ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

Във градината ябълките пожълтяха.
Върху главата ми косите побеляха.
А във душата ми искриците изтляха.
И за любов надеждите ми отлетяха.

Че есента на дните бързо отминава.
И зимата жестока вече се задава.
Какво ли на човек такъв сега остава?...
Смъртта с живот единствено да побеждава!...

3.11.2019 г. 2.17 ч.

Обретеник

СЕЛСКИЯТ СВЕТИЛНИК

Запалват светлините селски пак.
Блести зад всяка някоя душа.
А те ще светят дотогава чак,
догде се сипне новата зора.

И слънце стъпи с кървави нозе
на мрака по забрадката черна.
Ще грей по свечереното небе
звезда единствена – Вечерница.

3.11.2019 г. 4.55 ч.

Обретеник

КАПЧИЦИ МЕЧТИ

Вятър задуха и дъжд заваля.
Стана студено на тази земя.
Капки дъждовни по жълти листа
песен засвириха за есента.

Падаг студени. В миг се загряват.
Сякаш девици, се изчервяват.
В прах се превръщат. Облаци стават.
Песни да пеят те продължават.

Капков оркестър върху земята
свири и пее чак до луната.
Радват се всички, а на децата
капките дребни милват мечтата.

14.11.2019 г. 15.49 ч.

Русе

ЧИСТА И СВЯТА ЗЕМЯТА

Шарени срички с пъстри надежди
срича пред мене сега есента.
На облак бухлат с бялата прежда
капки дъждовни заплитат дъга.

Пъстра и цветна, тя заблестява –
божествен ореол над земята.
Миг единствен, и ето, тя става
истината – най-чиста и свята!...

15.11.2019 г. 2.01 ч.

Русе

ОТ НЕБЕСАТА ГЪНКА

По спирала към небето
ястреб див се заиздига.
Долу, пък, откъм полето,
сладко писна чучулига.

Слънце милваше простора.
Божа радост вред цареше.
Даже кучето на двора
до една пчела скимтеше.

А не беше пролет. Есен!
Зима чукаше отвънка.
Откъде ли е донесен
този свят – небесна гънка?!...

16.11.2019 г. 11.11 ч.

Обретеник

ЕСЕННИ ОГНЬОВЕ

Димът се стеле бавно над земята.
А после бързо литва в небесата.
Горят съдби, надежди, вечност, слава.
Един, животът само, продължава!...

16.11.2019 г. 15.15 ч.
Обретеник

НОЩ СЛЕД ДЕН, СЛЕД НОЩ...

Вече просветлява.
Утро се задава.
Ето я зората.
Къпе се в реката.

Рой звездици мили
във домот се скрили.
Те оттам сега
грейват и в деня.

Славей песни сладки
сипва ни на глътки.
Нощ се в ден превръща.
После се обръща...

*17.11.2019 г. 5.37 ч.
Обретеник*

ДУШАТА - ВЕЧНАТА СРЕД СМЪРТНИ

Траурни плащове в тъмни талази
спуска нощта над изгасващия ден.
Слънцето идва тук тя да запази.
Във кървав домат да изгрей, прероден.

Бавно се спуска. За нийде не бърза.
Слънцето гали със космати ръце.
Тя е онази, която отвързва
от мрака душата да се възнесе.

Светла и звездна да литне в простора –
малка искра в необуздало небе.
Само така със нощта тя ще спори.
И вечна сред смъртни ще се нарече.

21.11.2019 г. 8.21 ч. Ден на християнското семейство
Русе

НАД ЗВУЦИТЕ НА ТИШИНАТА ГНЕВНА

Като кобалтови камбани
тежат над тишината звуци.
За смърт ли утрото ни кани
да свием своите юмруци.

Или от тишината гневна
да изплетем камбани нови.
Които светлината дневна
навред да пръснат са готови.

И тъй, звънтящи и искрящи,
деня парадно да преминем.
Или с камбанен звън, кървящи,
в нощта безмълвна да се сринем?...

22.11.2019 г. 8.27 ч.

Русе

ОТВРАТИТЕЛНО ОБИЧАН

Във наше село Дол високи
аз бързам бавно напосоки.
Видях ужасно хубава жена.
Почувствах и студена топлина

В безкраен миг на мокра суша,
далечна близост вече слушам.
На силна слабост млада старост,
усетих я в далечна близост.

Чист, във ярка тъмнина, боклук,
измамник честен сритал съм оттук.
В бъдеще предишно съм живял.
Със смешен плач аз вечно съм се смял.

С точност приблизителна сега
да кажа мога само това.
Аз избори все ще печеля.
И чак до върха ще катеря.

На лява десница начело
да бъда вожд е мое дело.
Със ведра безнадежност все така,
аз искам да съм умният глупак.

Премиер, макар, да се зова,
единствено мислея за това –
оксиморон да се наричам,
най-отвратително обичан!...

22.11.2019 г. 12.41 ч.

Русе

* Оксиморон - съчетание на привидно несъчетаеми, противоположни понятия, което създава контрастна изразителност на тяхната образност. Например „сладка мъка“. Разглежда се като разновидност на метафората.

ЩАСТИЕТО ЗИМА

Звуци напират във мен –
скъсана струна от стон.
Ражда се новият ден,
яхнал пегаса си кон.

Златна тръба от зори
гривест петел е надул.
Моите детски мечти
сякаш днес Господ е чул.

Няма го оня ламтеж,
пагубен за Духа ни.
Тихо днес зимната скреж,
сякаш вали от дъха ни.

Бавно в телата гаси
на огъня страстите.
Зимата с бели коси,
май,...вече е щастие.

24.11.2019 г. 5.19 ч.
Обретеник

ДА СПРЕШ КРАСОТАТА?!...

А пред погледа огнено-кървав
на атлазно-изумрудния ден,
със гласа на петлите най-първи,
още нощ мъртва изтича от мен.

По асфалтови пътища мръсни
със почуда стъпва душата ми.
Тя е, която днес ще възкръсне.
И тук ще открадне крилата ми.

От перата на гълъби бели,
едно по едно, ги бях аз съшил.
И тъй, след птиците отлетели,
със тях да политна съм се гласил.

Че телата, макар и да знаех,
остават винаги на земята,
тайно във себе си си мечтаех,
че и аз ще разперя крилата.

Но ето и днес, в този ден чудо,
с крилата ми литва душата ми.
Бие сърцето, страстно и лудо!
Кой може да спре красотата ми?!...

10.12.2019 г. 8.51 ч.

Русе

ДВЕ ОЧИ НА САМОТАТА

Празна кръчма, а в средата
със болка пълни две очи.
И тъга до небесата.
А тишината все мълчи.

Две очи. Една Мадона.
Младенец дори до Нея.
Рождество е. От Амвона
някой светла песен пее.

Вън снегът се сипе тихо.
Блесва в белота земята.
Две сълзи очи измиха.
Светва, чиста, самотата...

16.12.2019 г. 17.17 ч.

Русе - Жълто

ВТОРА ЧАСТ

БОЛКАТА

БЕЗ МАМА

Мина, светице, година,
тебе откакто те няма.
Ни вкъщи, нито в градина.
Само в душата си, мамо.

Няма кой чай да ми сипе.
Да ми отвори вратата.
Сняг над мен само се сипе.
И вледенява душата.

Болката стене в сърцето.
Споменът в сълзи напират.
С баница топла в ръцете
пак искам да те намирам.

Но вместо теб тишината
спътница вечна ми стана.
Скръб ли калява душата,
сам с нея като останеш?!

Сам съм. С голямата мъка.
Сълзи аз роня във здрача.
Както за вечна разлъка,
тъй днес за майка си плача...

28.10.2019 г. 11.39 ч.

Русе

МАЙЧИН ЦВЯТ ОТ РАЙСКАТА ГРАДИНА

Най-светлите ни майки си отидоха.
Заминаха завинаги, светиците.
В живота земен щастие не видоха.
Но те след него бяха ни звездиците,

които в нощи непрогледни светеха
и пътеките ни земни озариха.
Нищичко за себе си отгук не взеха.
Но със светлина неземна ни дариха.

И днес, когато майки поменуваме,
във светлина се къпе земният ни свят.
Ний вечно с майките ще съществуваме.
Духът ни с тях от Райска е градина цвят!...

21.05.2019 г. 8.33 ч. Св. Константин и Елена
Русе

ЗАВРЪЩАНЕ МЕЧТА

Да се завърнеш в бащината къща...

Д. Дебелянов

Да се завърнеш в къщата си родна.
На детството сред светналия спомен.
Но да не е душата ти свободна,
тъй както в оня детски рай огромен.

Да няма майка да те срещне в двора.
Да ти се радва кученцето мило.
Да се усмихват най-добрите хора,
край теб селцето родно приютило...

Без мама и без тате в тази къща
не могат същите да са нещата.
Назад се никога живот не връща.
Остава само болката в сърцата.

И завръщане такова затова
не иска никой, а и не желае.
Че при корена си идва онова,
което може още да мечтае!...

21.05.2019 г. 8.55 ч. Св. Константин и Елена
Русе

УРОЦИТЕ НА МАМА

Скромност, честност, доброта.
На това ме учи тя.
Не успяваш с тях в света,
но докосваш Вечността...

Тъй тя, майка ми добра,
учи моята душа.
Затова и днес, сега,
тука горд пред вас стоя.

Че успях със тез неща
с вдигната да съм глава.
Кредото ми, три слова –
скромност, честност, доброта...

2.07.2019 г. 8.35 ч.

Русе

ИЗЧЕЗНАЛИ СЛОВА

Къде изчезнаха словата,
със които, мамо, те зовях?
Скромност, честност, любов, доброта –
гордо се, човек, изрича с тях...

А навред край мене днес звучат
ярост, завист, зло и омраза.
Някога ще могат ли да спрат?
Защо ни, Боже, с тях наказва?!...

Възрастен, не поздрав от дете,
а “дядка скапан” получава.
Баща си с “дъртак” синът зове.
Бит, ограбен старец остава.

Скромност, честност, любов, доброта –
какви са тези думи стари?
С нахалство стигнахме Луната.
А ти, дъртако, се разкарай!...

2.07.2019 г. 8.53 ч.

Русе

СВЕТЛИНА И... В КРАЯ НА СВЕТА...

Да се скриеш и накрай света,
пак ще те намеря, слънчице.
И със твойта мека топлина
пак ще ме погалиш, майчице.

Че една си ти на този свят,
единствена, неповторима.
Пролетен, разцъфнал, ти си, цвят.
Блестиш във светлина, любима.

Само ти във нощите ми зли,
си бледа светлинка в тъмата.
Твоята душа във мен блести...
Така ще е и в двата свята!...

23.07.2019 г. 12.33 ч.

Русе

В ОЧАКВАНЕ ДА ТЕ ОЧАКВАТ

Да те посрещне старата на двора...

Д. Дебелянов

Блещукат светлините на града.
Очакване зад всякоя трепти.
Не чакат само моята душа.
Остана тя с отворени врати.

Че никой вече не присъства там.
А последната затвори мама.
И пак прибирам се нечакан, сам.
Даже мама, чакаща,...я няма...

30.08.2019 г. 21.15 ч.

**Стърмен - Морунница - Борово - влак Г. Оряховица - Русе -
22.20 ч.**

ГОДИШНИНА

Една година, мамо,
без тебе аз останах.
Без твойто крехко рамо
самотник, мамо, станах.

През дългите ми нощи
и през тъмните ми дни
една звезда още
от очите ти блести.

И казва ми: Теб, сине,
оставих на земята.
Пази да не загине
душата родна, свята.

И сам, самотен даже,
живей със крепка мисъл.
А Бог, когато каже,
ще има всичко смисъл...

3.09.2019 г. 19.05 ч.

Русе

СЛЕД ЗОВА НА ЗАВЕТИТЕ

Една година, мамо,
без тебе мина вече.
Не бе година само.
Това е цяла Вечност.

Кошмар без тебе беше.
Но няма да е вече.
Аз знам, че ми шептеше:
Бъди ти мъж, човече!

Такъв бях и оставам.
Следвам ти заветите.
Аз жив не се предавам.
С бедните съм, с клетите...

4.09.2019 г. 7.53 ч.

Русе

МАЙКИ В ТИШИНАТА

Мамо, мамо, тишина след теб остана.
Мамо, мамо, тишината е голяма.
И аз искам в тази тишина да кажа.
С думи тишината искам да изкажа.

Но за нея що са думи сътворени?!
А и тишини са колко преброени?!
Не, не зная брой и думи аз такива,
в тишина, които...мама да откриват...

5.09.2019 г. 23.33 ч.

Обретеник

ЗАДУШНИЦА ЗА МАМА

Задушница е, мамо.
Архангелова, даже.
Момчето ти голямо
“Да прости Бог!” ще каже.

И ще подаде навред
за теб и всички близки
по зрънце само с късмет.
А още ти не искаш.

Дано добре си Горе.
И Там, светице, дръж се.
Ти вече с Бог говориш.
Тя твоята дума знак е.

Дано и Там, любима,
да обичаш ме не спреш.
Аз виждам как за зима
пак фланелка ми плетеш...

2.11.2019 г. 4.33 ч. Архангелова задушница
Обретеник

МАМИНА НАДЕЖДА ОТ ГРАНЧЕ ДУША

Най-слънчевата стая,
с прозорците големи,
отвеждащи към Рая
успях аз тук да взема.

Дали и Там така е,
гадаем ние тука.
А, мамо, ако знаеш,
защо не ни почукаш?

Цветята аз ги пазя.
И Там ще ги домъкна.
Та в слънчевата ваза
да мога да ги вмъкна.

Цветята, дете, мила,
остави ми за спомен,
съм ги вече умножил
в дома ни светъл, скромн.

Че в тази светла стая
ти беше и оставаш.
Не ще те аз забравя.
А ти ще ме прощаваш.

За туй, кое не свърших.
Коего съм пропуснал.
Хатъра ти не скърших.
Дома не съм напуснал.

И в светлата и чиста,
във бащината къща,
аз, заедно със Хри/ста,
оставам, не се връщам.

А нощем, пък, когато
звездите заблещукат,
аз виждам в знойно лято
как ти се връщаш тука.

Със куки две в ръката.
И с гранче бяла прежда.
Със нишки от душата
плетеш ми пак надежда...

5.11.2019 г. 10.23 ч.

Русе

ЗАВРЪЩАНЕ НА МАМА

В златна чинийка със сребърни дръжки
мама ми готви яйца на очи.

Сипва в яйцата и слънчеви пръжки.

В детската стая изгряват звезди.

Пир полунощен. Душата ми сън е.

Пърженото яйце е луната.

Стаята грейва. А светло и вълн е.

Мама е тук! При мен! На земята!...

7.11.2019 г. 8.49 ч.

Русе

ТРЕТА ЧАСТ

ОТВЪДНА ЖЪТВА

ОТВЪД БОЛКАТА И КРАСОТАТА

Какво би трябвало да съществува
отвъд болката и красотата?
Не се продава то, не се купува.
Заплаща се на любовта с цената.

И казва се любов, ала Онази,
която чак във Вечността е жива.
И там обича те, и там те пази.
Тя никога отгук не си отива.

2.11.2019 г. 3.33 ч. *Архангелова задушница*
Обретеник

ОТВЪДНА ЖЪТВА

Красота и болка има само на земята.
А любовта вирее тука и във небесата.
А кога в едно се съберат и двата свята,
жътвата отвъдна е тогава най-богата.

9.12.2019 г. 7.07 ч.
Русе

КОГАТО СВЕТЛИНАТА ЗАВАЛЯ

Една жена погледна ме в очите.
А във нейните аз ангели видях.
Стопил се бе ледът от планините.
Слънца притихналия свят огряха.

Като сълзи ледът от тях изтече.
Мъката човешка цяла се изля.
Аз не видях я никога повече...
Светлина в душата моя заваля...

23.05.2019 г. 11.11 ч.

Русе

НАД СКУКАТА ОМРАЗА

Да ме обича някой, някой да обичам.
За щастие и обич вече аз копнея.
И гол, и бос из росната трева да тичам.
В любов и щастие днес искам да живея.

Омръзна ми в омрази, болки и тревоги
каручката на този зъл живот да тикам.
Единствен само път, надявам се, да мога
“обичам!!!!” над земята моя да извикам.

И със тази обич, и със любовта в душата
да стана аз единственият, който тука
от любовта неземна пил съм на земята,
омразата надвил – онази земна скука!...

23.05.2019 г. 12.09 ч.

Русе

ИСКРА ОТ КОМИНА

Една жена по мене се загледа.
И то по улицата прашна, шумна.
На кръчмата, в която бях отседнал
в една секунда – умна и безумна.

В миг един, така нищожен и велик,
една жена погледна ме в душата.
Погледна ме, край мене мина вик,
на който любовта стопи земята...

И всичко мина, и си пак замина.
Не беше се нищо, сякаш, случило.
Искра отсреща, само, от комина,
да разкаже, литна, що научила...

3.07.2019 г. 17.33 ч.

Русе

ЧЕРНАТА ЖЕНА

Една жена във черно
премина моя път.
Сви в близката таверна.
И се свърши там светът.

Но коя бе таз жена?
До днеска аз я диря.
Тя и в нощна тишина
сърцето ми раздира.

А черното душата
изпълва и напиря.
Изчезва светлината.
Не можеш да избираш.

В черно някаква жена
през пътя ми премина.
И жена ли бе това,
живота ми що срина?!...

17.07.2019 г. 7.11 ч.

Русе

ТАКАВА ЖЕНА

Такава жена ти не познаваш, никой не знае.
Тъкана е с прежда, от овче стадо остригана.
С мълчана вода е измита във тъмно усое.
И със бяло брашно от мъжка любов е омесена.

На изсукано майчино мляко цяла ухае.
И от пъстра селска градинка на омайни цветя.
Молитва, сълза, нежност, крило и живот, да, тя е.
А болките, всичките, са нейни любими деца.

Тя минало няма. Ни настояще. Ни бъдеще.
И нито със име е назовавана досега.
Замръква, осъмва, наричат я кой както си ще.
И ти я познаваш, ето. Тази... ТАКАВА ЖЕНА...

13.08.2019 г. 11.57 ч.

Русе

БЕЗ ВРЪЩАНЕ ЛЮБОВ

А пътят, опнат като тетива
блести на лунената светлина.
И казва ни единствено това,
че само с теб по него сме в нощта.

И няма пътища за връщане.
И няма време за прегръщане.
Че само мъничко обръщане
заплашва ни със преобръщане.

Затова по него стъпвай смело.
И със вдигнато крачи ти чело.
Е без смисъл всяко добро дело,
зло до него щом го е довело...

15.09.2019 г- 17.09 ч.

Обретеник - Русе - на път от село

ЕСЕНТА - СВЕТИЦАТА БЛУДНИЦА

Пъстроока жена есента е.
Със разрошена руса коса.
Със походка, която нехае,
че след нея иде друга жена.

Хубавица е прелестна, даже,
съблазняваща невинни мъже.
И става всичко, както го каже.
Да те излъже, дори да рече.

Със забрадка от листи, отдавна
почернели във страст по земята.
Есента е примамка лукава
на светица, що блудница смятат.

29.10.2019 г. 15.41 ч.

Русе

ПАНТЕРА ПРЕД СКОК ПОЗАБАВЕН

И да се вслушаш във гласа на жена –
простреляна, цяла в сълзи, кошута.
Да си кажеш наистина, че това
ти променя на живота маршрута.

И да се сурнеш по него направо.
Гласът на жена е с много октави.
За всичко е нужно рамо кораво.
Душа, дете няма да те забрави...

За мене туй беше ти и оставаш –
видение сънно в реален живот.
Въздишка неонна, що не забравяш.
Пантера пред скок, позабавила ход.

29.10.2019 г. 20.07 ч.

Русе

ЗОВ ЗА ЛЮБОВ

Очите ти кога видях,
аз влюбих се и замечтах.
Но със душата си до тях
да стигна никак не можах.

Защо така ти тез очи
за светлината ги закри?
Ела и само с мен бъди!
Да станем Вечност – аз...и ти!

7.11.2019 г. 19.19 ч.

Русе

ГЪЛЪБЪТ НА ЛЮБОВТА

Ти като всякоя друга не си.
И никоя на теб не прилича.
Очите ти греят като звезди.
А душата ти бисери кичат.

Бродиш в сърцето ми с бели нозе.
С черни къдрици ума ми плетеш.
Кървава роза в зелено поле.
Гълъб, разперил криле за летеж!...

8.11.2019 г. 9.19 ч.

Русе

ВЛЮБЕНИ ЦЪФТЕЖИ

Ти по трънени пътеки тичаш боса.
И на изгрева очите светли носиш.
Ще ли мога до дъха ти се докосна –
слънчева, вълшебна, обич къдрокоса?

Нека злобно вият хали белоръки.
Ти не слушай вече мамини заръки.
А, когато чуеш тихите ми стъпки,
в цвят любовен превърни заспали тръпки!...

8.11.2018 г. 10.43 ч.

Русе

ПРЕДЗЕМЕТРЪСНО

Земята е кратер със огнена лава,
в сърцето, която гневно се стича.
Като любовта, не убива тогава,
когато само и ти я обичаш.

А кървава роза в градинка цъфтяща,
израсла сред бурени, любовта е.
И тя, като лавата смъртно горяща,
убива и този, що я желае...

10.11.2019 г. 6.39 ч.

Обретеник

РАЗПНАТА ЛЮБОВ

Те, всички жени, що обичах,
мълнии бяха без гръм.
Със светкавици се накичих.
А любовта ми бе трън.

Само мене удари гърмът,
когато дъжд заваля.
И отекна в гърдите срамът,
че пак любов пропилях.

Тъй, безлюбовен, с трънен венец,
скитам и днес замечтан.
Вечно е любовта Младенец,
на страстен Кръст прикован...

11.11.2019 г. 14.47 ч.

Русе

ЛЮБОВ ДО КРАЯ НА СВЕТА

Жълт трендафил в есенна лозница,
влюбен до уши, се омотал.
Поглед в нея вперил, сякаш пица,
той от девет дена не е спал.

Цял погълнал пъстрите листенца,
влюбен в дивната им красота,
той намерил си добро местенце.
Там дочака края на света...

15.11.2019 г. 15.47 ч.

Русе, Общински център за култура и изкуства - Здравец

ЖЕНА ЛИ?!..

Една жена през пътя ми премина.
Не бе жена, а някаква лавина.
Душата ми открадна, всичко срина.
И както бе дошла, така замина.

Една жена душата ми пресече.
И като бистър извор в мен потече.
Жена ли бе това, не знам, човече.
Не срещнах друга като нея вече!...

18.11.2019 г. 7.23 ч.

Русе

ЖЕНАТА... ОНАЗИ...

Черни завеси на тъмни талази
спуска нощта над изчервения ден.
Ти още ли си жената, онази,
вярваща само и единствено в мен?

Или, обсебена от чужди слова,
както при Господ, от мен се отричаш?
Ти не беше ли и онази жена,
вечно, дето, щеше да ме обичаш?!...

21.11.2019 г. 8.39 ч. Ден на християнското семейство
Русе

ИЗГАРЯЩА ТОПЛИНА

Небето блести от звезди.
Полето трепти от треви.
А дали сред тези красоти
дошла си при мене и ти?

Със блага нежност в две очи,
в безбрежна синева мълчиш.
А от къдриците вълни
разбиваш в моите гърди.

Ела. И тука остани.
До мен бъди завинаги.
Мигът дори да отлети,
изгарящо ме затопли!...

26.11.2019 г. 7.57 ч.

Русе

ТИ ЛИ КАЗА НЕЗАБРАВА?!...

Аз искам да те гледам до мене като спиш.
В замислена усмивка над облак да летиш.
Когато мислите ми се мъчиш да делиш.
Душата от земята решиш да отлепиш.

Аз искам винаги до мен да си такава –
стаена нежност във изгаряща жарава.
Единствено това от любовта остава.
Но ти ли тихо назова я - забрава?!

4.12.2019 г. 10.07 ч.

Русе

ЛЪЖАТА ИСТИНА ЗА ЛЮБОВТА

Нима е истина била лъжата,
че любовта я има и е свята,
кога умряха толкова светици
и никоя от тях не стана птица?!

И лъжа ли истината е била,
че при нас не съществува любовта?
Кога се за любов умира тука.
А любовта я хвърлят на боклука.

Дали за туй е в любовта вината?
Или вината пак е на лъжата?
Че истина с лъжата съществуват,
с любов, когато само се целуват!...

11.12.2019 г. 16.17 ч.

Русе - Ялта

БЕЗ ИЗМАМА СЪН

Ти в съня ми стъпваш боса,
тръпка моя къдрокоса.
Как с душа да те докосна?
И до гроб да те изпрося?!

Щом събудя се те няма,
мое щастие голямо.
Как ли ние с тебе двама
тука можем да останем?

Не във сънищата само
рамо да вървим до рамо.
Не в нощта, и сутрин рано -
без измама, сън да станем.

16.12.2019 г. 7.41 ч.

Русе

ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ

ТОДОР БИЛЧЕВ

Тодор Билчев е роден на 18.04.1956 г. в Русе, но детските и юношеските му години преминават в с. Обретеник. Завършва „Българска филология“ във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ през 1981 г. От 1986 г. до днес работи в Държавен архив – Русе. Издал е 74, предимно документални и исторически, книги, между които „Филип Тотю – личност, дейност, документи“ – 1990; „An Eastern orthodox Communitu During the Tansimat (Dokuments froma Register of the Bulgarien Sositu in Ruse. 1860 – 1872). Източноправославната общност по време на Танзимата (Документи от регистрите на Българската община в Русе. 1860 – 1872 г.)“ – Токио, 1997; „Захари Стоянов – редактор и издател“ – 1999; „Иваница Ангелов Иванов – съзаклятник и banker. Биографичен очерк.“ – 2002; „Обретенският духовен хранител. 75 г. читалище “Хр. Ботев” – с. Обретеник, Русенско“ – 2003; „Батин“ – 2003; „Обретенският храм на просветата. 135 г. училище “П.Р.Славейков” – с. Обретеник, Русенско“ – 2005; „Епископ Андрей Велички – митрополит Андрей Нюйоркски. 1928 – 1972 г.“ – 2007; „Варненски и Преславски Симеон. Биография.“ – 2007; „55 г. Държавен архив – Русе (юбилеен сборник).“ – 2007; „Добруджа и Ньойският договор. 1917 – 1919 г.“ – 2009; „Обретенският духовен храм “Света Троица”“ – 2010; „Поп Дошо“ – 2010; „Хранител на памет и дух. 60 г. ДА – Русе“ – 2012 „Духовни спомени. Иван Коларов. Кънчо Бакалов“ – 2014; „Цанка Илиева – спомен и реалност за Обретеник“ – 2014; „Горно Абланово“ – 2014 и др. Публикувал е над 100 научни съобщения, над 2000 научнопопулярни статии в специализирани научни

издания, местни и централни вестници и списания, а също така множество стихотворения и няколко разказа във вестниците „Дунавска правда“, „Любородие“, „Златаришки пламък“, „Форум“, „Дума“, „Ретро“, „Трета възраст“, „Минаха години“, „Клуб 100“, „Златна възраст“, „Стършел“, сп. „Брод“, „Издател“, литературните сборници на русенския клон на Съюза на свободните писатели „Крайречни гласове“ – 2017 г. и „Молитва“ – 2018 г., алманах „Нова българска литература“ – 2017 и 2018 г., антология на ССП „Графити“ – 2018 г. и др. Носител на втора награда за очерк в конкурса на в. „Дунавски фар“ – Русе от 13.07.1990 г. Лауреат на националната литературна награда „Светлоструй“ за документалистика, връчена му на 18.05.1995 г. в с. Щръклево от поетите Йосиф Петров и Иван Цанев. Лауреат на Националния хумористичен конкурс „Вятърничави истории“ – 2017 г. и 2018 г. със стихотворенията Винцето последно и Неелектронно, на Националния конкурс за християнска творба „Де е Витлеем?“ – 2017 г. на Асоциацията за насърчване на християнското художествено слово, където е удостоен с грамота за „открояваща се художествена творба“ за стихотворенията му Светлина от Рая, Свята нощ и Новият Витлеем, на Шестия и Седмия международен национален конкурс за хумор и сатира „Голямата къща на мъдрите хора – Асеновград 2018 и 2019 г.“ за стихотворенията "За прогонения от душите вълк" и "Разочарование" за 2018 г. и "Аб ни хило ни хил фит – От нищото нищо не става", "Смях на гарван" и "Винцето добро от Рая" за 2019 г., на Втория национален конкурс "13 черни котки" – 2018 г. за стихотворението "Котешка любов", като целия раздел Поезия в изданието за конкурса Алманах е озаглавен със стих от неговото стихотворение – Че котка съм бил преди, подозирам и на Втория национален конкурс "Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет, 2019", Вършец. Носител на Втора награда от Националния литературен конкурс

“140 г. от Освобождението на България от турско робство – София 2018 г.” за книгата му “Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи – 1863 – 1939 г.” Носител на специалната награда за цялостно участие в конкурса “120 г. Славянско дружество” – София – 2019 г. Награден с юбилеен плакет и грамота от кмета на Община Борово д-р Иван Попов на 05.09.2009 г. „за написване историята на с. Батин и дългогодишна безкористна краеведческа дейност”. Избран за почетен гражданин на Борово на 5.09.2014 г. заради книгите му за Г. Абланово, Батин и Обретеник и във връзка с 30-годишнината от обявяването на Борово за град. Избран за почетен член на читалище „Канев – Пробуда 1924” на 30.10.2014 г. за книгата му за Г. Абланово и по повод 90-годишнината на читалището. Избран за почетен член на читалище “Хр. Ботев” – с. Обретеник, Русенско на 3.09.2018 г. във връзка с 90-годишнината на читалището и за цялостния принос на Т. Билчев за културното въздигане на родното му село. През 2015 г. издава първата си стихосбирка „Есенна жътва”, на представянето на която на 30.11.2015 г. му е връчена грамота за ярко творческо присъствие от Русенския клон на Съюза на свободните писатели. От 6.01.2016 г. Т. Билчев официално е приет и вписан в сайта на Съюза на свободните писатели. През 2016 г. издава втора стихосбирка – „Празниците на Духа”, трета – „Светлина в душата ми погледна” и четвърта – „Прашинки от Безкрая”, а така също и задълбочените научни издания „Русе в стари снимки, документи и портрети” и „150 г. Русенска община – юбилейна изложба”. През 2017 г. издава документалния сборник “Старозагорски митрополит Павел. Дневници. (1919 – 1940 г.)” и стихосбирките “Тъга по Вечност ” и “С обич, Дух и тъга”, а през 2018 г. документалния сборник “Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи (1863 - 1939)” и стихосбирките “Слепите очи на тъмнината” и “Барабанът на живота”. През 2019 г. излязоха

стихосбирките му “Жажда за полет”, “Къде си Господи, когато...” и “Във вечността на Ада”, с което общият им брой стана 11, както и документалните сборници “Документални доказателства по дневниците на Старозагорския митрополит Павел (За периода 1924 – 1939 г.)” и “Документи за Ловеч и Ловешко, съхранявани във фондовете на Държавен архив – Русе.”, с които общият брой на издадените му книги стана 76.

“Отвъд болката и красотата” е дванадесетата му стихосбирка и седемдесет и седмата книга.

ТОДОР БИЛЧЕВ – ОТВЪД БОЛКАТА И КРАСОТАТА

Първата ми среща с Тодор Билчев бе в Деня на поезията. И може би затова, а може би защото първият ден на октомври бе като лято, за мен той остана един глас, облян от предесенна омара...

*Златно вретено от лунна къделя
светлият ден на земята заприда. (Предесенно)*

Познанството ни се превърна в един непресъхващ поетичен поток, чрез който постепенно навлязох в сакралния свят на Тодор Билчев.

Филолог по образование, автор на многобройни научнопопулярни публикации и над 70 документално-исторически книги, той носи в себе си свежия заряд на лирика.

Пред мен е ръкописът на 12-тата му стихосбирка „Отвъд болката и красотата“.

Без съмнение, едно от големите достойнства на тази поетична книга е умението на автора да казва много със заглавията, както на цялото произведение, така и на отделните части и стихотворения. Знаем, че понякога читателят рядко стига отвъд корицата и текста върху нея, но не поради тази причина търся качествата на стихосбирката в хубавите заглавия, а защото това е едно рядко вече умение – с малко думи да се казва много, да се отправя силно послание, да се улавя същностното в един текст, или понятие, или житейска ситуация.

*Цял, животът ми е тази къща.
Майка и баща. И хляб. И вино.
Вечно със сърце ще ги прегръщам.
Даже и оттук като замина. (Домът на духа ми)*

Композиционно, стихосбирката е изградена от три части – „Болката“, „Красотата“ и „Отвъдна жътва“, в които равномерно са разпределени 61, номерирани и датирани от автора стихотворения. Отбелязването на датите, дори часовете и минутите, превръща книгата в един своеобразен дневник, а посочването и на местата, където авторът е бил докоснат от музата, превръща този дневник в карта на едно пътуване към себе си, на едно завръщане към първичните усещания за връзка между човек и природа, за красотата на дребните неща, които често забързани отминаваме...

Утрото срещам със щурчова песен,

росно качен на върха на тревата.

Охлюв ми смига, усмихва се кестен.

Вечер заспивам с черешка в устата. (Провинциално)

Пристъпвам бос в ливадите зелени.

И росна кръв пулсира в моите вени.

В гората тичам с бягащи елени.

Изгарям с нестинарки в жар червена. (България – в едно и двата свята)

Това навява у читателя усещане за преходност, за изплъзване и бягство... И желанието да уловим мига, живота, през който минаваме като гости, битието, което ни облива и убива, е колкото болезнено-необходимо, толкова и безсмислено, защото отвъд болката и красотата на живота е пристанът, който ни чака – отвъдната жътва... онова, което сме заслужили... Защото жътвата – като състояние на завършеност, е именно оня венец на усилието, към който се стремим.

Тодор Билчев е интересен творец. Диапазонът на неговия поетичен хоризонт е широк и многопластен. От една страна, той е от онези поети, които добросъвестно следват канона на мерената реч. В неговите стихотворения няма да намерите непроброени срички, трудно ще откриете рими,

които не отговарят на определението за рима. Това, донякъде спъва полета, виси като камък, вързан за краката на птица. Защото поезията не е само рима и ритъм. Поезията е и образ, и послание... И точно тук идва другото лице на Тодор Билчев – многообразното, обветрено лице на личност, не прелетяла през живота, а изживяла го – с красотата и болката му и с онова, което е отвъд тях...

Тодор Билчев вижда едновременно голямото и малкото, онова, което ни души и онова, към което си струва душите да се стремят.

Без съмнение, едно от големите достойнства на поезията на Тодор Билчев е нейната изненадваща образност. Понякога, образите са каскадно-преливащи, неудържими, давещи... друг път са сухи, като пустиня. Но всяко стихотворение от тази книга има своето лице – онова, което е отражение на неговия автор – неподправено, усилено-търсещо, залутано, несигурно, зовящо, страдащо... и носещо изцеление...

Защото – какъв е смисълът на творчеството, ако не да търсим отговори на терзанията си, за да ги дадем на онези, които също търсят и жадуват глътка другост в пустинята на ежедневието.

В първата част на стихосбирката, „Красотата“, лирическият „аз“ е отворил сетивата си за красотата на живота. Чувството е ведро, образите са сияйни, преливащи от пъстрия калейдоскоп на пулсиращата жива природа, от скъпоценните цветни камъчета на ежедневието, от онова единение с Вселената, което ни дава сила да вървим през битието си.

Макар цялата книга да е посветена на майката на поета, може да се каже, че втората част, „Болката“, е изцяло Нейна... Майката – като изначална същност, като средище на любовта, като упоение и болка, отвъд която няма нищо... освен надеждата, че има Друго, Отвъдно, в което Тя чака осиротялото си чедо... Стихотворенията тук са отворени

монолози, в които читателят напразно чака да чуе другия глас, оня, на който се молим. В този смисъл, тези стихове са като молитви към най-любимото същество – майката, издигната до светица и богиня. Авторовата болка от наскоро понесената загуба дълбоко се впива в плътта и душата на читателя, оставя го без дъх – защото Тя е и опора, нежна грижа, ориентир в живота, без който следва пропадане в изначалната бездна на нищото.

В третата част, „Отвъдна жътва“, водеща е темата за любовта. Любовта – бликаща, жизнена; любовта-стихия, лавина, любовта – звезда в очите на любимата; любимата – звезда в очите на поета... Или любовта – горчилка, пустош след гръм... „Гълъбът на любовта“ – цялото стихотворение е образът на любимата – един апотеоз на красотата; „Зов за любов“ – е почти пародия на любовното чувство. Двете стихотворения, едно до друго, аз приемам като едно намигване на автора към читателя, като една добродушна насмешка на мъдрец над най-прехваленото чувство – двигател на земната еволюция.

Като цяло, мога да кажа, че тази неголяма книга не се чете лесно, защото нагнетеното в нея чувство е силно, искрено, истинско, дълбоко и то дълбоко докосва, не – разтърства читателя... Красотата, болката и онова, което е отвъд тях...

Дава ли това поетично томче отговор на въпроса, който се съдържа в заглавието? Казва ли ни то какво е онова – отвъд болката и красотата?

Не... Защото отговорът е само загатнат. И читателят трябва сам да го открие.

д-р Габриела Цанева, редактор и издател

Тодор Билчев

ОТВЪД БОЛКАТА И КРАСОТАТА

Българска, първо издание

Редактор Габриела Цанева

Рецензент Надежда Александрова

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

www.gabriell-e-lit.com

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат 32/84/108

Обем 89 стр.

Дизайн, предпечат и печат

gabriell-e-lit